

ปัญหาการตีความและการบังคับใช้กฎหมายคำประกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์¹

อภิชาติ สถิติขาว²

การคำประกัน คือ การที่บุคคลภายนอกตกลงผูกพันตนกับเจ้าหนี้ โดยการให้คำมั่นสัญญาว่าจะชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้หากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นั่น การคำประกันจึงเป็นหนี้หรือสัญญาอุปพันธ์ ในการประกันการชำระหนี้ที่ลูกหนี้จะต้องชำระให้แก่เจ้าหนี้ คือ หนี้หรือสัญญาประธาน ดังนั้น การคำประกันจึงเป็นข้อตกลงที่มีลักษณะเป็นการเพิ่มภาระและความรับผิดชอบให้แก่ผู้คำประกันเป็นอย่างมาก เนื่องจาก ผู้คำประกันเป็นเพียงบุคคลภายนอกมิใช่เจ้าหนี้และลูกหนี้ และไม่มีส่วนได้เสียในมูลหนี้ของลูกหนี้โดยตรงแต่อย่างใด แต่กลับต้องมีความรับผิดชอบในการต้องรับความเสี่ยงในการชดใช้หนี้แทนลูกหนี้ที่ตนได้คำประกันเสมือนหนึ่งว่าตนเป็นลูกหนี้ ดังนั้น กฎหมายจึงกำหนดความรับผิดชอบของผู้คำประกันให้มีความแตกต่างจากลูกหนี้ชั้นต้นหลายประการ โดยมีเจตนารมณ์เพื่อต้องการให้ความคุ้มครองผู้คำประกันซึ่งเป็นบุคคลภายนอกให้ต้องมีการระมัดระวังและการเข้าทำสัญญาที่มากเกินไปจนสมควร

เนื่องจากในปัจจุบันสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป รูปแบบในการดำเนินธุรกิจและการให้บริการของเจ้าหนี้ก็เปลี่ยนไปจากเดิมมาก เจ้าหนี้ซึ่งส่วนใหญ่ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้ามักจะอาศัยอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจที่เหนือกว่าคู่กรณีอีกฝ่ายในการกำหนดข้อสัญญาไว้ล่วงหน้า โดยกำหนดข้อตกลงที่มีลักษณะเป็นการยกเว้นสิทธิของผู้คำประกันตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ เช่น การให้ผู้คำประกันซึ่งเป็นเพียงบุคคลภายนอกต้องมีความรับผิดชอบเสมือนลูกหนี้ชั้นต้น การยกเว้นหลักกฎหมายสำคัญ ๆ ที่ให้สิทธิ ผู้คำประกัน ทั้งที่ผู้คำประกันมิใช่ลูกหนี้โดยตรงในมูลหนี้แต่อย่างใด ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมกับ ผู้คำประกันเป็นอย่างมาก แสดงให้เห็นว่า บทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้คุ้มครองสิทธิผู้คำประกัน คือ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ใช้บังคับนั้นไม่เพียงพอที่คุ้มครองสิทธิและให้ความเป็นธรรมแก่ ผู้คำประกันตามเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ และเมื่อมีคดีพิพาทขึ้นสู่ศาลก็พบว่าศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดคดีเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้คำประกันโดยยึดเอาข้อตกลงที่ปรากฏในสัญญาคำประกันเป็นหลักในการวินิจฉัย โดยเดิมศาลได้วินิจฉัยว่าข้อตกลงต่าง ๆ ที่ยกเว้นหลักกฎหมายอันเป็นการจำกัดสิทธิบางประการของผู้คำประกันนั้นสามารถบังคับได้และไม่ถือว่าข้อตกลงดังกล่าวนั้นขัดต่อ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการตีความและการบังคับใช้กฎหมายคำประกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ สุขสมัย สุทธิบดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนนิผล และ ศาสตราจารย์พิเศษ ปณัญญา สุทธิบดี

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ทั้งข้อตกลงดังกล่าวยังไม่ถือว่าเป็นการก่อภาระแก่ผู้ค้าประกันเกินสมควร อันสะท้อนให้เห็นถึงแนวทางในการตีความและการบังคับใช้ที่อาจจะไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของบทบัญญัติของกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองผู้ค้าประกันเป็นสำคัญ ดังนั้น บทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องค้ำประกันซึ่งเดิมบางบทบัญญัติยังมีช่องทาง ที่ทำให้เจ้าหน้าที่กำหนดข้อตกลงที่มีการเอาเปรียบผู้ค้าประกันอย่างไม่เป็นธรรม ก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีส่วนทำให้ลูกหนี้ และผู้ค้าประกันไม่สามารถหลุดพ้นจากการเป็นหนี้ได้โดยง่าย ดังนั้น เพื่อเป็นการสร้างความเป็นธรรมของผู้ค้าประกันให้ เป็นไปตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป รัฐจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 21) พ.ศ.2558 เพื่อแก้ไขกฎหมายค้ำประกัน ปรับปรุงบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับการค้ำประกันให้มีความทันสมัยและเป็นธรรมมากขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้เจ้าหน้าที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจใช้อำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจที่เหนือกว่ามาทำสัญญายกเว้นหลักกฎหมายเพื่อเอาเปรียบผู้ค้าประกันได้เกินสมควรอีกต่อไป

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าการแก้ไขบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องกฎหมายค้ำประกันซึ่งใช้บังคับในปัจจุบัน ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 21) พ.ศ.2558 บางมาตรา ยังมีความไม่ชัดเจน และไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน จึงทำให้มีปัญหาในการตีความและการบังคับใช้หลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับการบอกกล่าวผู้ค้าประกันเมื่อลูกหนี้ผิดนัด

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในส่วนของการกฎหมายค้ำประกันที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ.2557 มาตรา 686 วรรคหนึ่ง กำหนดให้เมื่อลูกหนี้ผิดนัด เจ้าหนี้ต้องมีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้าประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด แต่ปรากฏว่าในทางปฏิบัติกลับมีปัญหาจากผลของการที่เจ้าหนี้มิได้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้าประกัน หรือกรณีที่เจ้าหนี้ได้ฟ้องคดีไปโดยที่มิได้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้าประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด ซึ่งปรากฏว่าศาลหลายคดีจนกระทั่งในปัจจุบันศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องผู้ค้าประกัน โดยวินิจฉัยว่าการที่กฎหมายกำหนดให้เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้าประกันตามบทบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจฟ้องของโจทก์ เมื่อเจ้าหนี้ฟ้องคดีโดยมิได้มีหนังสือบอกกล่าวตามที่กฎหมายกำหนด เจ้าหนี้จึงไม่มีอำนาจฟ้องผู้ค้าประกันและให้ยกฟ้องผู้ค้าประกัน

เนื่องจากมาตรา 686 วรรคหนึ่ง กำหนดว่าเมื่อลูกหนี้ผิดนัด ให้เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้าประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด และเจ้าหนี้จะเรียกให้ผู้ค้าประกันชำระหนี้ก่อนหนังสือบอกกล่าวจะไปถึงผู้ค้าประกันไม่ได้ ซึ่งคำว่าเจ้าหนี้จะเรียกให้ผู้ค้าประกันชำระหนี้ก่อนหนังสือบอกกล่าวจะไปถึงผู้

คำประกันไม่ได้มีเองที่ศาลฎีกา และนักวิชาการบางท่านได้ให้ความเห็นว่าเป็นเรื่องอำนาจฟ้องคดีของเจ้าหนี้ ซึ่งขัดแย้งไม่สอดคล้องกับมาตรา 686 วรรคสอง ซึ่งระบุว่าในกรณีเจ้าหนี้มิได้มีหนังสือบอกกล่าวผู้ค้ำประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัดนั้น มีผลเพียงทำให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดในดอกเบี้ยและค่าสินไหมทดแทน ตลอดจนค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้รายนั้นบรรดาที่เกิดขึ้นภายหลังพ้นกำหนดเวลาหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัดเท่านั้น

ดังนั้น การที่มาตรา 686 วรรคสอง ได้กำหนดผลของการที่เจ้าหนี้มิได้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกัน หรือบอกกล่าวล่าช้าไว้ชัดแจ้งแล้ว โดยให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากดอกเบี้ยและค่าสินไหมทดแทน ตลอดจนค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้ที่เกิดขึ้นเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวัน อันเป็นการสอดคล้องกับเจตนารมณ์ในการแก้ไขกฎหมายค้ำประกัน เพื่อมิให้ผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบเกิดควรไว้ชัดแจ้งแล้ว การที่ศาลตีความมาตรา 686 วรรคหนึ่ง เป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจฟ้องนั้น จึงไม่สอดคล้องเจตนารมณ์ของกฎหมาย และเห็นได้ชัดแจ้งว่าบัญญัติในมาตรา 686 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง มีการบัญญัติผลของกฎหมายที่ไม่สอดคล้องและขัดแย้งกัน ทำให้เกิดปัญหาในการตีความและการบังคับใช้ อันไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมกับเจ้าหนี้ซึ่งเป็นผู้เสียหายอีกฝ่ายในขณะเดียวกัน

ประเด็นที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการบอกกล่าวผู้ค้ำประกันกรณีลูกหนี้ผิดสัญญา

เนื่องจากสัญญาค้ำประกันเป็นเพียงสัญญาหรือหนี้อุปกรณ์ ผู้ค้ำประกันจะต้องรับผิดชอบเมื่อลูกหนี้ในสัญญาประจานผิดนัดไม่ชำระหนี้ การผิดนัดของลูกหนี้จึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 กล่าวคือ ถือกำหนดเวลาในการชำระหนี้เป็นสาระสำคัญในการพิจารณา แต่เนื่องจากสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป การทำสัญญาในปัจจุบันเจ้าหนี้ที่ผู้ประกอบการการค้าจะมีการกำหนดเงื่อนไขรายละเอียดของสัญญาเพิ่มมากขึ้น การผิดนัดที่เป็นเหตุผิดสัญญาจึงมิได้มีเพียงกำหนดเวลาในการชำระหนี้แต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังมีการกำหนดเหตุแห่งการผิดนัดอื่น ๆ ไว้ในสัญญา เช่น ลูกหนี้ถึงแก่ความตาย หรือเป็นบุคคลสาบสูญ หรือศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด หรือลูกหนี้ล้มละลาย หรือกระทำความผิดสัญญาในสาระสำคัญ เป็นต้น ดังนั้น การตีความการผิดนัดชำระหนี้ของลูกหนี้ซึ่งเจ้าหนี้มีหน้าที่ต้องมีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัดตามมาตรา 686 วรรคหนึ่ง นั้น จึงต้องมีการตีความอย่างกว้าง มิใช่เพียงตามที่บัญญัติไว้ในบรรพ 2 เท่านั้น เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในสภาพการณ์ปัจจุบัน

ประเด็นที่สาม ปัญหากรณีเจ้าหนี้ตกลงลดจำนวนหนี้ให้กับลูกหนี้

ในการประกอบการกิจการค้าในปัจจุบัน บางกรณีเจ้าหนี้อาจทำความตกลงกับลูกหนี้ ซึ่งความตกลงนั้นมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงภาระหนี้ประจาน อันเป็นการลดจำนวนหนี้ รวมทั้งดอกเบี้ย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้ กฎหมายกำหนดหน้าที่ให้เจ้าหนี้ต้องมีหนังสือแจ้งให้ผู้ค้ำประกัน

ทราบถึงข้อตกลงที่มีผลเป็นการลดจำนวนหนี้ภายใน 60 วัน นับแต่วันที่ตกลงกัน เพื่อให้ผู้ค้ำประกันจะได้ทราบถึงเปลี่ยนแปลงของภาระหนี้ที่เกิดจากการตกลงลดหนี้ระหว่างเจ้าหนี้และลูกหนี้ นอกจากนี้กฎหมายยังให้สิทธิแก่ผู้ค้ำประกันในการใช้สิทธิตามข้อตกลงดังกล่าวเพื่อให้ผู้ค้ำประกันหลุดพ้นจากความรับผิดตามสัญญาค้ำประกันได้ด้วย โดยสิทธิของผู้ค้ำประกันตามที่กฎหมายให้ไว้ นั้น ได้แก่ ผู้ค้ำประกันมีสิทธิชำระหนี้ตามจำนวนที่ตกลงลดหนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นการชำระหนี้ส่วนที่เหลือจากที่ลูกหนี้ชำระไปแล้วแต่ยังไม่ครบถ้วนตามจำนวนที่ลด หรือชำระตามจำนวนที่ลดทั้งหมดแทนลูกหนี้ก็ตาม และหากปรากฏว่าผู้ค้ำประกันได้ใช้สิทธิดังกล่าวจนทำให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ครบถ้วนตามจำนวนที่ได้ตกลงลดหนี้กับลูกหนี้แล้วนั้น ผู้ค้ำประกันนั้นย่อมหลุดพ้นจากความรับผิดการค้ำประกัน

เนื่องจากผู้ค้ำประกันเป็นเพียงลูกหนี้ชั้นสองหรือลูกหนี้ลำดับรอง แม้เจตนารมณ์ของกฎหมายมาตรา 691 จะต้องการให้ผู้ค้ำประกันได้รับทราบถึงเปลี่ยนแปลงของภาระหนี้ประจักษ์ และมีสิทธิตามข้อตกลงในการลดหนี้ดังกล่าวก็ตาม แต่กฎหมายกลับหาได้กำหนดขั้นตอนการผิพนัดของลูกหนี้ให้ชัดเจนว่า ในกรณีที่ลูกหนี้ชำระหนี้ตามจำนวนที่ได้ลดให้ไปแล้วบางส่วน แต่เกิดการผิพนัดชำระหนี้ในจำนวนที่ได้ลดให้ หรือแม้กระทั่งลูกหนี้ไม่เคยชำระหนี้ตามจำนวนที่ได้ลดให้ดังกล่าวเลย อันถือว่าเป็นกรณีที่ลูกหนี้ผิพนัดชำระหนี้ตามจำนวนที่ได้ลดให้ แต่กลับไม่ปรากฏว่า นอกเหนือจากหนังสือแจ้งข้อตกลงที่กำหนดให้เจ้าหนี้ต้องมีถึงผู้ค้ำประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ตกลงกันดังกล่าวแล้ว เจ้าหนี้จะต้องทำการเตือนให้ผู้ค้ำประกันทราบว่า ลูกหนี้ได้ผิพนัดชำระหนี้ตามจำนวนที่ได้ลดให้ดังกล่าวแล้วแต่อย่างไร การที่ลูกหนี้เป็นฝ่ายชำระหนี้ตามจำนวนที่ได้ลดให้แล้วผิพนัดลง หรือมิได้ชำระหนี้ตามจำนวนที่ได้ลดให้นั้นเลย ผู้ค้ำประกันย่อมไม่อาจทราบถึงการผิพนัดของลูกหนี้ในจำนวนที่ได้ลดให้ดังกล่าวได้ เนื่องจากผู้ค้ำประกันเป็นเพียงบุคคลภายนอก มิใช่ลูกหนี้โดยตรง การที่กฎหมายบัญญัติให้สิทธิแก่ผู้ค้ำประกัน แต่ไม่ได้กำหนดหน้าที่ให้เจ้าหนี้ปฏิบัติเมื่อลูกหนี้เป็นฝ่ายชำระหนี้ตามจำนวนที่ได้ลดให้ดังกล่าวและมีการผิพนัดนั้น จึงเป็นการไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และไม่อาจทำให้ผู้ค้ำประกันได้รับประโยชน์จากข้อตกลงดังกล่าวได้อย่างแท้จริง

จากการศึกษาปัญหาการตีความและการบังคับใช้กฎหมายค้ำประกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการตีความการบอกกล่าวผู้ค้ำประกันเมื่อลูกหนี้ผิพนัดชำระหนี้

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 วรรคหนึ่ง จากเดิมเป็น “เมื่อลูกหนี้ผิพนัด ให้เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้ำประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิพนัด แต่ให้ผู้ค้ำประกันมีสิทธิชำระหนี้ได้เมื่อถึงกำหนดชำระ”

2. ปัญหาการบอกกล่าวผู้ค้าประกันเมื่อลูกหนี้ผิดสัญญา

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 วรรคหนึ่ง จากเดิมเป็น “เมื่อลูกหนี้ผิดนัด หรือกระทำผิดสัญญาในข้อที่เป็นสาระสำคัญ ให้เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้าประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด หรือผิดสัญญาดังกล่าว แต่ไม่ติดสิทธิ ผู้ค้าประกันที่ชำระหนี้เมื่อถึงกำหนดชำระ”

3. ปัญหากรณีเจ้าหนี้ตกลงลดจำนวนหนี้ให้กับลูกหนี้

ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 691 วรรคหนึ่ง จากเดิมเป็น “ในกรณีที่เจ้าหนี้ตกลงกับลูกหนี้อันมีผลเป็นการลดจำนวนหนี้ที่มีการค้าประกัน รวมทั้งดอกเบี้ย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าภาระติดพันอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้รายนั้น ให้เจ้าหนี้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ค้าประกันทราบถึงข้อตกลงดังกล่าวภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ตกลงกันนั้น แต่ถ้าลูกหนี้ได้ชำระหนี้ตามที่ไต่ลดแล้วก็ดี ลูกหนี้ชำระหนี้ตามที่ไต่ลด ไม่ครบถ้วนแต่ผู้ค้าประกันได้ชำระส่วนที่เหลือนั้นแล้วก็ดี หรือลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตามที่ไต่ลดแต่ผู้ค้าประกันได้ชำระหนี้ตามที่ไต่ลดนั้นแล้วก็ดี ให้ผู้ค้าประกันเป็นอันหลุดพ้นจากการค้าประกัน

กรณีที่ลูกหนี้ผิดนัดชำระหนี้ตามจำนวนที่ไต่ลดดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ค้าประกันภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด และให้ผู้ค้าประกันมีสิทธิชำระหนี้ได้แม้จะล่วงเลยกำหนดเวลาชำระหนี้ตามที่ไต่ลดแต่ต้องไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันที่เจ้าหนี้มีหนังสือบอกกล่าวดังกล่าว ทั้งนี้ ข้อตกลงที่สร้างขึ้นภายหลังที่ลูกหนี้ผิดนัดชำระหนี้แล้ว หากในข้อตกลงนั้นมีการขยายเวลาการชำระหนี้ให้แก่ลูกหนี้ มิให้ถือว่าเป็นการผ่อนเวลาตามมาตรา 700

ข้อตกลงใดที่มีผลเป็นการเพิ่มภาระแก่ผู้ค้าประกันให้มากกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ”

เอกสารอ้างอิง

- ปัญญา ถนอมรอด. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยยืม ค้ำประกัน จำนอง จำนำ. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2563.
- ศักดิ์ สนองชาติ. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นิติกรรมและสัญญา. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2557.
- สุดา วิสฤตพิชญ์. หลักกฎหมายค้ำประกัน จำนอง. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2558.
- สุดา (วัชรวัฒนกุล) วิสฤตพิชญ์ (Principle of Law) ค้ำประกัน จำนอง จำนำ (Suretyship, Mortgage & Pledge). พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2549. วิสฤตพิชญ์. หลักกฎหมายค้ำประกัน จำนอง. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2558.
- สมศักดิ์ เอี่ยมพลับใหญ่. คดีเช่าซื้อ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2563.
- โสภณ รัตนกร. กฎหมายลักษณะหนี้. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2556.